

ladelse til alligevel at fremdrage det. Det ærede Medlem talte om, at Forbrydelser ingenlunde altid skyldes Drikfældighed; der kunde ogsaa findes andre Aarsager, det havde den sidste Rædselsdaad fra Holte baaret Vidne om; det var ikke Drikfældighed, men indgroet Samfundshad, som der gav sig Udslag. Det bragte mig i Erindring den Artikkel, der i Gaar fandtes i „Social-Demokraten“ med Overskriften: „Polakkerne. Hvem trykker dem Revolveren i Haanden?“ Den var saa opsigtsvækkende under de Forhold, hvorunder vi i Øjeblikket leve, med Henblik paa den Koloni af Polakker, vi have her i Landet, der i Forvejen maa antages at være stærkt ophidset, og hvem en saadan Artikkel kunde bidrage til at ophidse yderligere mod vort Land og særlig dets Retspleje, at jeg fandt Anledning til straks telegrafisk at forlange indsendt de Oplysninger, der kunde skaffes til Veje om de Tilfælde, der omtales i denne Artikkel. Hele dens Indledning gaar ud paa i al Almindelighed at beskyldte vor Landbo-stand, for saa vidt den overhovedet bruger den fremmede Arbejdskraft, for den raeste Mishandling og Misbrug af denne. Det skal jeg nu ikke tage mig af. Men Artiklen indeholder dernæst 2 Eksempler, der skulle bestyrke Rigtigheden af Indledningen, og som berøre Retsplejen. Det er det, der har givet mig Anledning til at tage mig af Sagen, idet jeg mener, at det særlig i Øjeblikket er af Vigtighed at styrke Tilliden til vor Retspleje og ikke *uberettiget* nedbryde den.

Det første Eksempel er hentet fra Herregaarden „Ulriksdal“ ved Maribo. Der fortælles nu en Historie om, hvorledes Forvalteren, der er Søn af Gaardens Forpagter, havde forlangt, at en polsk Kvinde, der arbejder paa Gaarden, skulde skrabe noget Møj af en Ko med Fingrene, hvilket hun nægtede, hvorefter han slog hende med sit Egespir over Maven, skønt hun var højst frugtsommelig. Manden kom nogen Tid efter til Stede, og to andre Polakker fortalte ham da, hvad der var sket. Han fo'r ind og slog Forvalteren. Retten blandede sig i Sagen og førte Polakken og de 2 Vidner, som havde støttet Konens Forklaring om, hvorledes hun var bleven behandlet, som Arrestanter eller anholdte til Nysted. Sagen endte med, at den stakkels fattige fremmede, der havde værget sin Hustru — det skal dog vel være „hævet“ sin Hustru, thi om at værge var der jo paa det Tidspunkt ikke Tale — dømmes til at betale 150 Kr. i Erstatning til

Forvalter Thye for den daarlige Finger og en Bøde paa 100 Kr., som han afsoner.

Saa vidt „Social-Demokraten“'s Fremstilling. Sandheden er imidlertid *ikke* den, der her er fremstillet, og den *kunde* være kendt, thi vedkommende Forhørsdommer har meddelt mig, at han, inden det kom offentligt frem i de socialdemokratiske Blade, har givet dem alle de Oplysninger, der forelaa i Forhørene om, hvorledes Sagen virkelig hænger sammen.

Hvad Forhørsudskriften beretter, er følgende: Den paagældende Polak, Jan Sierocki, forklarer selv, at da han i Mandags kom kørende hjem fra Marken — han var altsaa ogsaa Arbejder paa den samme Gaard — med Roer, fortalte 2 andre Polakker, Jan Moutarek og Stanislava Mamzarka, ham, „at Forvalteren 3 Gange havde skubbet til hans Hustru og 2 Gange slaaet hende med en Stok“. Han forklarer altsaa *ikke*, at det var „med et Egespir“, han forklarer ikke, at Konen er slaaet „over Maven“, som der staar i Bladet. Hans Hustru sagde ogsaa kun — forklarer han selv —, at Forvalteren havde skubbet hende og slaaet hende. Det er hans Forklaring om, hvad der bragte ham i Ophidselse, og saa siger han, at han med en Staldkost, der stod ved Siden af, slog Forvalteren. Saa er det, da Forvalteren vil gribe for sig, at han faar det yderste Led af venstre Pegefinger knust. Derom er der ingen Tvivl, og derom foreligger der i øvrigt ogsaa Lægeattest. Voldsmanden paa-beraaber sig altsaa *ikke* til sin Undskyldning det, som Bladet fortæller, og hvad siger Konen? Hun forklarer, „at Forvalter Thye sagde til hende, at hun rensede Køerne forkert, og viste hende, hvorledes hun skulde bære sig ad — dog *intet* om, at hun skulde gøre det „med Fingrene“ — og sagde derpaa til hende, at nu skulde hun gaa, og skubbede til hende og gav hende med sin Stok et Slag over Ryggen“. Læg nu Mærke til, hvorledes det fremstilles i Bladet: „højst frugtsommelig“, „med et Egespir“, „et Slag over Maven“. Konen forklarer kun, at han med sin Stok gav hende et Slag over Ryggen, „hvoraf hun endnu føler Ømhed, og har siden maattet holde Sengen“. Hun fortæller videre, at da hendes Mand kom, fortalte en anden Polak ham, at „Forvalteren havde slaaet hende, og anholdte greb derpaa en Kost og slog dermed Forvalteren i Gang over Skulderen. Stanislava og Ignaz var Vidner dertil“. Konen siger altsaa *ikke*, at de var Vidne til, hvad Forvalteren havde gjort med hende. Det nævner hun over-